Tilflytterne - Krigen om Solen 1
Elisabeth Hjartdal
© 2023
Forlag: Hi Reader, Danmark, www.hireader.dk
Omslag og layout: BRETH DESIGN v. Mette Breth
Grafisk opsætning: Rikke Ella Andrup
Tryk: Scandinavian Book, Århus
1. udgave, 1. oplag 2023
ISBN 978-87-94320-26-9

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

ELISABETH HJARTDAL

TILFLYTTERNE

EFTER KRIGEN OM SOLEN

HI READER

Efter krigen om Solen_indhold.indd 5 10.08.2023 13.03

Tak til min mor.

Uden din støtte var jeg ikke nået så langt.

1

Min mor udånder. Jeg sidder på sengekanten og holder hendes spinkle hånd.

Først rammer stilheden mig som en mavepuster. Bagefter bliver rummet fyldt med de små snøftelyde, jeg forsøger at holde tilbage. Jeg blinker for at stoppe tårerne, men alligevel bliver mine kinder våde. Min mors hånd ligger slapt i min, og forsigtigt flytter jeg den tilbage på madrassen. Vinduet ved siden af står åbent, og lys udefra strømmer ind ad dét og alle sprækkerne i huset. Finder vej gennem revnerne i metalskroget, så støv danser i lyskeglerne.

Jeg trækker mig væk fra den slidte madras på gulvet. Den har fået plads foran væggen med mine gamle børnetegninger. En simpel blomst og en sommerfugl malet med pink spraymaling på de bulede metalplader. Jeg hulker hjerteskærende. Lydene er forfærdelige. Men hvis jeg prøver

Efter krigen om Solen_indhold.indd 9 10.08.2023 13.03

at holde det tilbage, kan jeg knap nok få vejret. Gråden *vil* ud.

En dump lyd nær døren får mig til at se mig over skulderen. *Er der nogen udenfor?* Pulsen dunker i ørerne, mens jeg forsøger at være stille, sådan som min mor har lært mig det. Når hun havde en af sine gæster ovre, gemte jeg mig og var musestille, indtil han gik.

Forstenet stirrer jeg mod mit gemmested, mens jeg lytter efter flere lyde. Herfra kan jeg nå det med seks store skridt.

Husets vægge består af metalplader i falmede farver. Nogle gule, grønne eller røde. Et patchwork af diverse containerdele. Min favorit er en plade af stål bag vores sovesofa. På den er en blå firkant med en hvid stjerne, og ved siden af står et M og et A. Resten af teksten er ulæselig. Sovesofaen har vi brugt så meget, at den ikke længere kan foldes sammen. Et sofabord i mørkt træ, plettet af kondensringe, har stadig tomme flasker stående på sig.

Jeg tager et par dybe åndedrag, og den bitre alkohol fra slatterne sætter sig på tungen sammen med smagen af metal, der hænger i luften herinde. Da jeg stadig ikke hører nogen fodtrin komme udefra, indser jeg, at den dumpe lyd bare stammer fra væggene, der giver sig. Taknemligt lukker jeg øjnene. *Her er ikke andre end mig*.

Jeg ser på min mor. Hun hedder Luna.

Eller … *hed*.

Jeg mærker et stik i hjertet.

Efter krigen om Solen_indhold.indd 10 10.08.2023 13.03

Madrassen virker alt for stor til hende. Kroppen ser så lille ud. De sidste par dage har jeg ikke kunnet tvinge andet end vand fra regnvandsbeholderen i hende. Allerhelst ville hun bare sove. Hendes leverpostejsfarvede hår ser fedtet ud. Hendes beigefarvede hud er fyldt med grålige og næsten sorte plamager. Solpletterne har aldrig været værre.

Jeg har spurgt så mange gange. Bønfaldt hende om at tage til det nærmeste sted, hun kunne få blod. Det har hun gjort før. Men hun ville ikke. Først med undskyldningen om, at vi ikke havde råd. Senere indrømmede hun, at hun var rædselsslagen for, hvad der kunne ske med mig, hvis jeg for en gangs skyld tog med hende.

Det er for farligt, Sofie, sagde hun.

Mit blik lander på mine hænder, og det går op for mig, at jeg knytter dem. Neglene borer sig ind i håndfladerne, og hele min krop dirrer.

Jeg skulle have tvunget hende. Jeg skulle ...

Lugten af røg afbryder mine tanker. Den kradser i næseborene. Idet jeg kigger rundt, opdager jeg, at væggene oser. Røgen siver op fra bunden af de nederste metalplader. *Hva' ...?* Jeg vakler baglæns, men som en stormsky breder den sit mørke ud i resten af rummet. *Generatoren! Shit*. *Der må være noget galt med den*.

Jeg hoster i røgen. Egentlig er det ligegyldigt nu. Jeg skal alligevel langt væk fra den og huset.

Min mor vidste det ikke, men jeg har pakket en taske.

Efter krigen om Solen_indhold.indd 11 10.08.2023 13.03

Jeg krydser gulvet. Det består af en masse underlige overgange. Som puslespilsbrikker, der ikke helt passer sammen. Metallet knager under mine skridt. Min mor og jeg har selv samlet huset. I årenes løb har vi svejset containerdele og skibsvrag sammen. Hun betalte sig fra lån af udstyret, men evnerne havde hun i forvejen. Måske lærte hun det fra nogen, hun kendte, inden hun fik mig?

Ved indgangen nær køkkenet griber jeg min sorte kappe fra knagerækken. Jeg ifører mig den, mens stormskyen i loftet rykker nærmere. *Sikke en elendig generator. Huset brænder jo!* Jeg snupper rygsækken fra gulvet og fortsætter hen til køleskabet. Røgens favntag kvæler en for en sprækkerne af lys i skroget, men jeg mangler også kun at pakke vand og, hvad end vi ellers har tilbage.

Generatoren, der giver strøm til køleskabet og lys til vores få lamper, har min mor købt i bytte for mit blod. Det samme med vores regnvandsbeholder. Mad har vi fået gennem tjenester eller vores køkkenhave, som ingen af os rigtig har kunnet holde ordentligt i live. Det blev aldrig lige så godt som de modificerede grøntsager, som markedsfolkene nogle gange kan skaffe fra Heliopolis.

Mine hænder ryster, mens jeg pakker to flasker vand, beholderen med resten af millionlinserne fra i går aftes og glasset med syltede svampe ned til tøjet og konservesdåserne. Røgen får mine øjne til at løbe i vand. Sved pibler frem overalt på huden, og halsen brænder. Jeg bruger kappen

Efter krigen om Solen_indhold.indd 12 10.08.2023 13.03

til at dække min mund. Fumler med hårelastikken om mit håndled. Forsøger at samle mine orangerøde lokker i en hestehale, men elastikken knækker. *Pis!* Jeg lukker øjnene et øjeblik. Har allermest lyst til at skrige.

En knitrende lyd flår mig ud af øjeblikket, og jeg stirrer på de nyopståede flammer, der nu slikker op ad væggene. Jeg glipper med øjnene. Hidsigt kæmper de rødglødende farver mod mørket. Bagefter retter jeg blikket mod min mor, men mine øjne svier. Der er for meget røg. Ilden har alt for godt fat. Flere tårer slipper fri. Og hvad nytter en begravelse med én deltager? *Det her kan vel være lige så godt*.

"Jeg kan ikke blive," hvisker jeg.

Stakken af papirer med mine gamle regnestykker og udfyldte skrivehuse ved siden af sovesofaen går op i flammer med det samme. Hostende svinger jeg rygsækken op på skulderen og trækker den store hætte på kappen over hovedet. Ilden raser bag mig, da jeg åbner døren.

Udenfor blænder lyset mig. Med min ene hånd skærmer jeg af, mens jeg ser op mod den kunstige sol.

Efter krigen om Solen_indhold.indd 13 10.08.2023 13.03